

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 10Csp/134/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8119210946
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Benčová
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2020:8119210946.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudkyňou JUDr. Lenkou Benčovou v spore žalobcu U. M., O.. XX.XX.XXXX, V. N. XX, XXX XX N., právne zastúpeného JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom, Sov. hrdinov 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, 921 22 Piešťany, IČO: 36 234 176, právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou GOLIÁŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., Piaristická 707/25, 911 01 Trenčín, IČO: 47 234 679, o vydanie bezdôvodného obohatenia 538,68 eura s príslušenstvom takto

rozhodol:

- I. Žalovaný je p o v i n ý zaplatiť žalobcovi 50 eur v lehote do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku.
- II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.
- III. Žalobca m á n á r o k na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %, o ktorých výške bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na tunajšom súde dňa 20.06.2019 domáhal voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 538,68 eura ako aj náhrady trov konania.
2. V žalobe tvrdil, že v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 14C/80/2016 bol v konaní o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný. Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv, keď svoje práva musel brániť v pôvodnom konaní. Primerané finančné zadosťučinenie požaduje vo výške 538,68 eura, čo predstavuje sumu, ktorú vymáha žalovaný ako oprávnený v exekučnom konaní, kde exekučným titulom je platobný rozkaz 11Ro/191/2013 - 14 zo dňa 25.06.2013, vydaním ktorého bol porušený § 172 ods. 9 O.s.p. a priznal pôvodne žalobcovi aj plnenia z neprijateľných zmluvných podmienok.
3. Žalobca ako dôkazy označil rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 14C/80/2016 spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15Co/13/2018 spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti.
4. Žalovaný so žalobou nesúhlasil, nakoľko nárok na primerané finančné zadosťučinenie považoval za nedôvodný. Uviedol, že žalobca svoje tvrdenia o prebiehajúcim exekučnom konaní žiadnym relevantným dôkazom nepodložil, nepredložil žiadny dôkaz ohľadne platieb, ktoré mal v exekučnom konaní uhradiť. Podľa žalovaného by bolo v rozpore so zásadou rovnosti strán sporu nútiť druhú stranu, aby predkladala dôkazy na podporu tvrdení protistrany, teda dôkazy, ktoré sú výlučne v jej neprospech. Žalovaný spochybnil, že platobným rozkazom 11Ro/191/2013 - 14 zo dňa 25.06.2013 bol porušený § 172 ods. 9 O.s.p. Uvedený platobný rozkaz bol vydaný v štandardnom civilnom konaní, nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť a doposiaľ žiadny súd nerozhodol o jeho nezákonnosti. Žalovaný poukázal na to, že k základným predpokladom na úspešné uplatnenie práva na primerané finančné

zadosťučinenie je okrem preukázania ujmy aj preukázanie, že žalovaný svojím konaním porušil súčasne ustanovenia Zákona o ochrane spotrebiteľa a osobitného právneho predpisu. Žalobca v podanej žalobe však nepreukázal, ktoré konkrétne ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa a ktoré konkrétne ustanovenia osobitného právneho predpisu žalovaný svojím konaním porušil. Predpokladom uplatnenia tohto inštitútu je to, aby aspoň potenciálna hrozba ujmy v dôsledku porušenia práv alebo povinností vznikla, inak nie je čo reparaovať. Je nesporné, že Okresný súd Prešov rozsudkom 14C/80/2016 zo dňa 07.02.2018 určil poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov. Na druhej strane však súd rovnako vydal aj platobný rozkaz 11Ro/191/2013, ktorý nebol napadnutý žiadnym opravným prostriedkom. Nie jeho preto možné považovať za podklad na vydanie primeraného finančného zadosťučinenia, lebo ide o rozhodnutie súdu, nie o porušenie povinností žalovaného. Pokiaľ sa žalobca domáha vydania sumy 538,68 eura z dôvodu, že voči nemu mala byť vedená exekúcia na základe exekučného titulu, ktorý spochybňuje, je vylúčené, aby na to využil inštitút primeraného finančného zadosťučinenia, ktorý má v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. plniť úplne inú funkciu.

5. Výzvou zo dňa 19.05.2020 súd vyzval žalobcu, aby v lehote 15 dní uviedol, aké právne povinnosti z hľadiska poskytovateľa spotrebiteľských úverov žalovaný porušil, teda, aby jednoznačne uviedol, ktoré práva spotrebiteľa boli porušené a to v zmysle uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 1Co/73/2019 zo dňa 19.11.2019.

6. Právny zástupca žalobcu výzvu prevzal dňa 19.05.2020, do dňa pojednávania na ňu nereagoval.

7. Súd prejednal a rozhodol spor na pojednávaní konanom dňa 08.07.2020 v neprítomnosti žalobcu, žalovaného a jeho právneho zástupcu. Žalobca prevzal predvolanie na pojednávanie dňa 22.05.2020, svoju neúčasť neospravedlnil. Právny zástupca žalovaného svoju neúčasť ospravedlnil, o odročenie pojednávania nežiadal. Súd vykonal dokazovanie oboznámením sa so žalobou, rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 14C/80/2016 spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 15Co/13/2018 spolu s doložkou právoplatnosti a vykonateľnosti, vyjadreniami žalovaného, výzvou súdu z 19.05.2020 a na základe takto vykonaného dokazovania zistil tento skutkový stav veci:

8. Okresný súd Prešov rozsudkom č. k. 14C/80/2016 - 105 zo dňa 07.02.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 22.03.2019 určil, že úver poskytnutý na základe úverovej zmluvy č. XXXXXXXXXXXX zo dňa 31.10.2009 uzavretej medzi žalobcom a žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. Zároveň priznal žalobcovi voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

9. Z odôvodnenia rozsudku okrem iného vyplýva, že na základe vykonaného dokazovania mal súd jednoznačne za preukázané, že strany sporu uzavreli revolvingovú úverovú zmluvu, v ktorej absentuje uvedenie ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN), ako aj priemernej RPMN a minimálne z dôvodu absencie týchto obligatórných zákonných náležitostí sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Zároveň z rozsudku vyplýva, že žalovaný v rámci vyjadrenia na základe výzvy súdu oznámil, že žalobca súhrne vyčerpал sumu 683,56 eura a doposiaľ zaplatil žalovanému len sumu 406 eur. Súdu zároveň predložil prehľad úhrad žalobcu a prehľad finančných prostriedkov čerpaných žalobcom na základe uzavretej úverovej zmluvy. Podaním zo dňa 18.01.2018 žalobca súdu oznámil, že na základe predmetnej úverovej zmluvy žalobca doposiaľ nezaplatil žalovanému ani samotnú istinu, preto žalovaný v postavení žalobcu vymáhal dlh podaním vedeným Okresným súdom Prešov pod sp. zn. 11Ro/191/2013, pričom v súčasnosti je vedené exekučné konanie, preto žalovaná úverová zmluva nie je ukončená.

10. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Prešove rozsudkom č. k. 15Co/13/208 - 126 zo dňa 28.02.2019 potvrdil napadnutý rozsudok. V odôvodnení poukázal na to, že zmyslom zákonnej úpravy o spotrebiteľských úveroch je ochrana záujmov spotrebiteľa. Účelom uvádzania zákonom stanovených náležitostí v zmluve o spotrebiteľskom úvere je zabezpečiť spotrebiteľovi dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Zákon č. 258/2001 Z.z. už v znení platnom v čase uzavretia zmluvy o úvere stanovoval, že ak nemožno určiť percentuálnu mieru nákladov (§ 3 ods. 6 zákona), musí byť spotrebiteľ najneskôr v čase uzatvorenia zmluvy písomne informovaný o úverovom limite, ak je stanovený, ročnej úrokovej sadzbe a poplatkoch platných od doby, keď bola zmluva uzatvorená a podmienkach, za ktorých môže byť zmenená a doplnená v postupe a spôsobe zániku alebo ukončenia zmluvy. Podľa odseku 7, ak veriteľ ponúka spotrebiteľský úver tomu istému spotrebiteľovi za rôznych podmienok, ročná percentuálna

miera nákladov musí byť uvedená vo výpočte podľa prílohy č. 1 vo forme príkladu výpočtu podľa prílohy č. 2. I v prípade, ak by bol napríklad určený mechanizmus výpočtu RPMN na základe aktuálnych údajov platných v čase uzavretia zmluvy, nemožno i z tohto kontraktačného procesu vylúčiť konsenzus zmluvných strán, a to vzhľadom na kogentný charakter ustanovení § 43a a nasl. Občianskeho zákonníka, od ktorého sa účastníci občianskoprávných vzťahov nemôžu odchyliť a tiež vzhľadom na to, že RPMN je náležitou zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pre ktorú zákon vyžaduje písomnú formu a je na spotrebiteľovi, či takúto konkrétnu podmienku prijme a zmluvu uzavrie, porovnávajúc ju s podmienkami iných spotrebiteľských úverov. Obdobne nemožnosť kvantifikácie RPMN u revolvingového úveru vyjadril aj Krajský súd v Prešove v rozsudku 6Co/95/2010 z 27.01.2011, v ktorom uviedol (posudzujúc taktiež nárok z revolvingového úveru) s odkazom na § 3 ods. 6 Zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, že zákon výslovne počítá s nemožnosťou určenia RPMN, na ktorý poukazoval v konaní žalovaný a o ktorom súd prvej inštancie vyhlásil, že je v súčasnosti prekonaný súdnou praxou. Odvolací súd však je toho názoru, že spôsoby určenia, resp. vyčíslenia RPMN u bežného úveru a u revolvingového úveru môžu byť odlišné, ba cit. zákon o spotrebiteľských úveroch s neuvedením konkrétneho RPMN v revolvingovom úvere počítá. Pre vyčíslenie RPMN je však potrebné mať zastabilizované vstupné údaje o výške úveru, období, splátky úveru a úroky s poplatkami. Revolvingový úver je typický tým, že veriteľ ho dopĺňa a úverový vzťah môže fungovať neurčitú dobu. V priebehu trvania revolvingového zmluvného vzťahu je úver čerpaný a dopĺňaný, čím sa menia údaje relevantné pre výpočet RPMN. Odvolací súd nemá dôvod na odklon od uvedeného názoru, ku ktorému vo vzťahu k výpočtu RPMN u revolvingových úverov dospelo v rozhodnutiach Krajského súdu v Prešove. Mechanizmus výpočtu RPMN, resp. priemernej RPMN však rovnako nebol súčasťou úverovej zmluvy zo dňa 31.10.2009, ktorej ustanovenia boli predmetom informovaného prejavu vôle žalobcu. Odvolací súd na základe listinných dôkazov v predloženej spise, vrátane spisu sp. zn. 14C/172/2016 konštatoval, že tieto vyššie uvedené podmienky v predmetnom revolvingovom úvere riadne splnené neboli, a preto je potrebné považovať žalovaným poskytnutý úver za bezúročný a bez poplatkov i vzhľadom na to, že pre záver o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru v zmysle § 4 ods. 3 zákona o spotrebiteľských úveroch postačuje nesplnenie čo i len jednej z uvedených zákonných náležitostí zmluvy o úvere. Aj v tomto vzťahu má súd povinnosť chrániť spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu, či už z dôvodu informovanosti alebo slabšej vyjednávacej pozície.

11. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov (ďalej len „Zákon o ochrane spotrebiteľa“), každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

Podľa § 3 ods. 5 Zákona o ochrane spotrebiteľa, proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

Podľa § 4 Zákona o ochrane spotrebiteľa, predávajúci nesmie spotrebiteľovi

- a) ukladať povinnosť bez právneho dôvodu,
- b) upierať práva podľa § 3.

12. Na základe vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že žaloba je dôvodná pokiaľ ide o základ uplatneného nároku na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia. Medzi stranami sporu nebolo sporné, že vzťah medzi žalobcom a žalovaným je vzťahom vyplývajúcim zo spotrebiteľskej zmluvy. Žalobca pri uzatvorení a plnení zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Žalovaný je obchodnou spoločnosťou, pričom jedným z predmetov jeho podnikania (činnosti) je poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom z vlastných zdrojov. Z rozsudku Okresného súdu Prešov č. k. 14C/80/2016 - 105 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove č. k. 15Co/13/2018 - 126 vyplýva, že žalobca ako spotrebiteľ a žalovaný ako veriteľ uzatvorili dňa 31.10.2009 úverovú zmluvu č. 5910046844, ktorú súd posúdil ako bezúročnú a bez poplatkov, lebo z vykonaného dokazovania zistil, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje

náležitosti predpísané zákonom č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, konkrétne výšku RPMN ako aj výšku priemernej RPMN.

13. V danom prípade súd vychádzal z odôvodnenia vyššie uvedených rozhodnutí, ktoré konštatovali porušenie právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa (absencia náležitostí v zmysle § 4 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch v spojení s § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka). Tu súd pripomína, že žalobca žiadnym spôsobom nereflektoval na výzvu súdu zo dňa 19.05.2020 ohľadom porušenia spotrebiteľských práv a tak súd vychádzal z predložených dôkazov - rozhodnutí súdov. Súdne rozhodnutia už ustálili, že nevyhnutnosť ochrany spotrebiteľa je daná jeho nerovným postavením vo vzťahu spotrebiteľ - dodávateľ vyplývajúcim z nerovnováhy vyjednávacej sily, nerovnomernosti znalostí a ekonomickej neúmernosti zdrojov. Systém ochrany zavedený smernicou 93/13/EHS, ktorý bol prebratý aj do Občianskeho zákonníka, vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa nachádza v nerovnom postavení voči predávajúcemu alebo poskytovateľovi z hľadiska jeho vyjednávacej sily, z hľadiska úrovne informovanosti, čo ho vedie k tomu, že pristúpi na podmienky vopred vytvorené predávajúcim alebo poskytovateľom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. V týchto vzťahoch je práve dodávateľ vo fakticky výhodnejšom postavení, pretože má odbornú prevahu nad spotrebiteľom, ktorému svoje služby poskytuje.

14. Pokiaľ ide o námietku žalovaného ohľadom toho, že žalobcovi nevznikla žiadna ujma, ktorú ani nepreukázal, súd poukazuje na ust. § 3 ods. 5 veta posledná Zákona o ochrane spotrebiteľa, ktorého kvalifikačným znakom pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia nie je ujma. Postačuje, že spotrebiteľ úspešne uplatnil na súde porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom. Pre priznanie primeraného finančného zadosťučinenia je teda podstatné to, že k porušeniu práva došlo. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

15. Keďže žalovaný preukázateľne porušil práva žalobcu ako spotrebiteľa, lebo v zmluve absentovali obligatórne náležitosti spotrebiteľskej zmluvy, súd považoval samotný základ nároku žalobcu na primerané finančné zadosťučinenie za dôvodný, a preto žalobe vyhovel, avšak iba sčasti.

16. Pokiaľ ide o výšku priznaného primeraného finančného zadosťučinenia, súd vychádzal zo skutočnosti, že už konštatovanie bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, je sčasti spôsobilé navodiť istú satisfakciu pre žalobcu, keďže žalobca bude povinný vrátiť iba výšku poskytnutého úveru bez úrokov a poplatkov. Za tejto situácie sa javí suma 50 eur ako primeraná povaha porušenia spotrebiteľských práv (neuvedenie RPMN, resp. priemernej RPMN, pričom tu súd zdôrazňuje, tak ako to napokon vyplýva aj z už citovaných rozsudkov, že išlo o veľmi diskutovanú a spornú náležitosť spotrebiteľskej zmluvy, pričom ani judikatúra súdov nebola jednotná).

17. Podľa názoru súdu pri priznávaní primeraného finančného zadosťučinenia musí súd zohľadňovať konkrétny skutkový stav tej - ktorej veci, čo podľa názoru súdu má umožniť súdu posúdiť a zohľadniť jednotlivé prípady osobitne s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti prípadu. Samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame finančné vyčíslenie, keďže má vyjadrovať satisfakciu (v zmysle odškodnenia) za stav, keď sa spotrebiteľ musel obrátiť na súd a žiadať o ochranu svojich práv. V tomto smere súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 29Odo 652/2001, podľa ktorého, cit: „Právní praxe i právní teorie jsou zajedno v tom, že nárok na přiměřené zadosťučinění je nárokom, jímž se reparuje újma nemateriální povahy. Tento aspekt vyvěrá již z podstaty tohoto nároku, který se označuje jako zadosťučinění neboli satisfakce, aby se již v názvu zdůraznila jeho imateriální povaha.“

Primeraným finančným zadosťučinením sa odškodňuje ujma nemateriálnej povahy, preto nie je možné prihliadať iba na možnú hroziacu škodu v materiálnej sfére žalobkyne, ale je potrebné zohľadniť aj iné skutočnosti.

18. Na tomto mieste súd upriamuje pozornosť na to, že primerané finančné zadosťučinenie je chápané ako nástroj k odstráneniu ujmy nemateriálneho charakteru, nie ako náhrada za spôsobenú materiálnu škodu (viď napr. rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 1Odon 4597). Nemožno sa stotožniť s tvrdením žalobcu, že výška primeraného finančného zadosťučinenia sa má rovnať sume, ktorá je od žalobcu vymáhaná v exekučnom konaní. Súd poukazuje na to, že žalobca ani len neuviedol spisovú značku exekučného konania, netvrdil, akú sumu už uhradil, pričom ako povinný musí mať vedomosť o platbách na predmetnú úverovú zmluvu. Podľa názoru súdu nie je možné, a to ani dokonca v spotrebiteľskom spore, „vytvárať“ skutkové tvrdenia za spotrebiteľa. Uvedené by bolo v zrejmom rozpore

so zásadou rovnosti strán sporu. Súd pripomína, že sa nejedná o prípad v zmysle § 295 CSP, podľa ktorého súd môže vykonať aj tie dôkazy, ktoré spotrebiteľ nenavrhol, ak je to nevyhnutné pre rozhodnutie vo veci. Súd aj bez návrhu obstará alebo zabezpečí taký dôkaz. V tomto prípade totiž žalobca nijako skutkovo nezodpovedal ako dospel k požadovanej sume 538,68 eura, nevedol totiž akú sumu úveru čerpal a akú sumu splatil a či táto suma predstavuje sumu nad už uhradenú istinu.

19. Zároveň podľa názoru súdu nie je možné v tomto konaní o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia reparaovať následky iného konania (11Ro/191/2013), ktoré je právoplatne skončené. Úlohou a zmyslom primeraného finančného zadosťučinenia je poskytnúť istú satisfakciu spotrebiteľovi, ktorý sa úspešne domohol svojich spotrebiteľských práv na súde. Možno preto zhodnotiť, že primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobcu je suma 50 eur, ktorá zodpovedá svojmu účelu, teda poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľa. Súd na záver pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jeho majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 2Co 137/2016 zo dňa 24.05.2017). Z týchto dôvodov súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 50 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol.

20. Podľa čl. 3 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené. Výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu podľa odseku 1.

Podľa čl. 4 ods. 2 Civilného sporového poriadku, ak takého ustanovenia niet, súd prejedná a rozhodne právnu vec podľa normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcom, a to s prihliadnutím na princípy všeobecnej spravodlivosti a princípy, na ktorých spočíva tento zákon, tak, aby výsledkom bolo rozumné usporiadanie procesných vzťahov zohľadňujúce stav a poznatky právnej vedy a ustálenú rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít.

Podľa § 255 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

21. Súd priznal žalobcovi náhradu trov konania v plnej výške napriek tomu, že mu nepriznal ním požadovanú sumu primeraného finančného zadosťučinenia a v prevyšujúcej časti žalobu zamietol. V danom prípade výška nároku závisela od úvahy súdu. Úvaha súdu sa týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku, ten bol daný. Základná sadzba tarifnej odmeny advokáta sa pritom vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia (obdobne tiež rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co 20/2017 zo dňa 05.05.2017). O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia písomne na Krajský súd v Prešove cestou tunajšieho súdu.

Z odvolania musí byť zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a musí byť podpísané. Odvolanie musí ďalej obsahovať, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie treba predložiť s potrebným počtom rovnopisov tak, aby jeden zostal na súde a aby každý účastník dostal jeden rovnopis.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).